

სახალხო ფურცელი

სურათებიანი ჟამათი

გაფითის № 169

დამატების № 30

კვირა, 21 დეკემბერი 1914 წ.

შტ.-კაპ. ი. ყანჩელი
(დაჭრილია)

კაპ. თავ. ნიკოლოზ ციციშვილი
(დაჭრილია)

პოლკ. თავ. ნ. ხიმშიაშვილი
(მოკლულია)

პოლკ. კ. გამყრელიძე
(მოკლულია)

ჯარის-კაცი ჯაფარიძე
(დაჭრილია)

ჯარ.-კაც. რაუდენ ტოტოჩია
(დაჭრილია)

ჯარ.-კ. იპოლიტე ბარბაქაძე
(დაჭრილია)

ქართ. ამხ. სტამბის ასოთ
ამწყობი ალექ. რაზმაძე
(დაჭრილია)

თავ. ალექ. (ბუჭუტა) აბაშიძე
(მოკლულია საფრანგეთში, სა-
დაც. ჯარებში იყო ჩაწერილი).

მეუღვანეობის ღმერთი

აი, აცურდა ღრუბელი ცაზე
ვით ქალის მხრებზე კულულ ნაწნავი;
შელამდა ჩემშიც და ბნელ ფიქრებმა
შემოაცურეს ზღვა გულში ნავი...
მეწვია ღმერთი მძულვარებისა
გამომიწოდა ცდუნების ხელი;
— იცნობ ჯოჯოხეთს, გინახავს იგი
გავიგონია მისი სახელი?—
გინახავს ჯადო მეფე სიკვდილის,
ორ დასაბამის საგმობელ-წამო,
ან შობა ახალ მარადისობის?—
წამომყე წამო... წამომყე წამო.

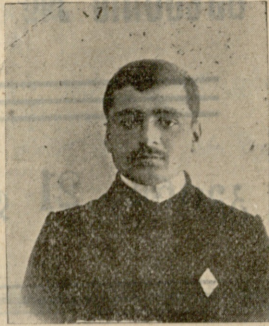
**

უსაზღვრო ველი—
თბილ სისხლით სველი,
ზედ მოცურავე სიკვდილის გველი,
კენესა, წყევლის ხმა სუსტი და ნელი
და ამოსუნთქვა უკანასკნელი!—
ახლად დამცხრალი თოფთა საკირე,
ჰაერი მწვავე, ჰაერი მძიმე,
ცოდვის ანგელოზთ მწუხარე ფრენა,
ამ სოფლის კიდე—იმ ქვეყნის მღვიმე!—
მოხეტიალე სულთა განგაში,
ბრბო უსხეულო მოჩვენებათა,
აუსრულებელ სურვილთა მტვერი,
ფერფლი ფოლადის გულის ნებათა!..

*

ეს შავ ლეგენდათ აპოთეოზი
ჰქმნის მძულვარების ღმერთთა სამყოფელს
და მასში რალაც ძნელ-საცნობი ხმა
მეძახის თვისკენ—მაშორებს სოფელს
რომ იქ გადმომცეს მძულვარე ენა,
წყევლის სიმკვერე, წყევლის სამსალა,—
დავბრუნდე უკან და დავწყევლო ის,
ვინც ეს ქვეყანა სისხლად დასცალა!..

ს. ფაშალიშვილი.

დ მ ა ნ ი

დიმიტრი და ვლადიმერ საბაძენი (დაპრილიბია).

ბუჩქის კვნესას...

ბუჩქის კვნესას მეკრდს იხუტებს
ველი ნალვლიანი;
არეს ზღაპარს უბუტბუტებს
ლამის კაეშანი...

**

დამქნარ ფოთლებს აშრილებს
შემოდგომის ქარი;
შხამის ცრემლით მიწვავს თვალებს
სულის ნიაღვარი...

კიკნა-ფშაველა.

ბრძოლის ფიფქი

მთას, ბარსა გადაეფინა ფიფქი ბრძოლისა ახალი
ყვავილი მოჰყვა საბრალო, სწვავს მას ყინვისა ახ, ალი.
ვაჰ, ვინ უშველოს საწყალსა, ვინ მიანიჭოს წამალი,
ვინ უძღვნას სხივი შვეებისა, ვინ გაუღვიოს წამ ალი...
ეგრედვე გული საბრალო ქვეშ მოჰყვა შენსა მზერასა,
უშენოდ მიმიძის სიცოცხლე, უშენოდ მომცემს მზე რასა?!...

გ. ლეონიძე.

ყრმობის სიზმარი

1

მე მაგონდება ყრმობის სიზმარი,
თითქოს ცად მქონდა თავშესაფარი.
ვარსკვლავებს შორის დავნაფარდობდი
ვარსკვლავებს ვკრეფდი არა ვდარდობდი.
თვალ წინ მიდგება ვით ვფრენდი ძალდა,
მივალობებდა ანგელოზთ გუნდი
ვეოა, ვერ ვგრძნობდი რა იყო დაღლა
ვერ მიძონებდა კაეშნის ხუნდი.
ეხლაც სიზმარი ის, არ მშორდება
თუქც ვიცი აღარ განმეორდება.

2

შენ ჩემის ლტოლვით გასაზრდობდი,
მჯეროდა შვებას მენში ვპოებდი;
ან, რა ვიცოდი სულის იავ ეს,
თუ კვლავ იგრძნობდა სული სიავეს,
მაგრამ მყის გაჰქრა სიამე სრული,
უამს გარდასულსა ვერ განაახლებ
აწ დაე მაჩნდეს იარა, წყლული,
კმარა, გამშორდი ხელს ხელა ძახლებ.
დღეს ტრფობა შენი ჩემგან შორს არი,
როგორც ის წმინდა ყრმობის სიზმარი.

მთის ნიავი.

მოდულაკვი

(დასასრული *)

არტილერიის ცეცხლი თან და თან გაღვივდა. საშინელს გრი-
ალში გაერთიანებული ცა და ხმელა ყრუდ ზანზარებდა. გორაკის
წინა სივრცეზე, იქ, სადაც რაზმის ბატარეა იდგა, ხან აქ, ხან იქ
ჰფეთქდნენ მტრის ყუმბარები. მათი გავარვარებული ბუშტები უფ-
რო და უფრო ახლოს სკდებოდნენ: მარცხნივ და მარჯვნივ, წინ და
უკან; თითქოს ჩამოსავარდნად მოხერხებულ ადგილს ირჩევნო, და-
ცემის დროს გულმოაუთლად იღრანებოდნენ; ათას ნაბეღველად ქცე-

*) ია. სურათებიანი დამატება № 29.

ული ნამსხრევები წივილ-სისინით იფანტებოდნენ ჰაერში. გორაკს
კომლის რიდე გადაეფარა.

რენე სდგას უძრავად და თვალს არ აშორებს იმ საბედისწე-
რო გორაკს, რომელიც მთლად ალსა და კვამლშია გახვეული. უც-
ქერის, თუმცა გარკვევით ვერაფერს ხედავს. მაგრამ, სჩანს, ესენიც
მარჯვედ არიან: მწყობრად გრიალებენ რაზმის ზარბაზნები, მკაფი-
ოდ და ზედმიწევნით გუგუნებენ ტუჩმოკლე გაუბიციები; ტყვიის-
მფრქვეველთა ქახჭახისაგან ყურთა სმენა აღარ არის.

სდგას და არას ფიქრობს. საკუთარი თავის ადგილს თითქოს
ცალიერი ბუშტი მოაბეს: მხოლოდ ყრუ ღრინაცელის გამოხმობაა იქ
და მეტი არაფერი.

მტრის არტილერიამ ცეცხლი გააორკეცა. აჰა, ზედ გორაკის
წვერვალზე იხრიალა რალაცამ ერთხელ, ორჯერ... განუჭკერეტელმა
კორიანტელმა დაჰბურა მთელი მიდამო. ველარა გაარჩია რა. ცხადი
იყო მტრის არტილერიამ იპოვა ბატარეის სადგომი...

პირი იბრუნა: ქვევით, მდინარის პირად ატეხილს ლიზნარში,
ჩქარი ნაბიჯით გაიშალა რაზმის პირველი და მეოთხე ბატალიო-
ნი, იგინი, რომელნიც მოწინავე ჯგუფს შეადგენდნენ ძუნძულით
მიიჭრნენ პატარა ღელემდე, ჩასხდნენ და ასტეხეს საშინელი სროლა.
ბატარეა კანტი-კუნტად-ლა ისროდა...

— ცუდათაა საქმე!

წაილაპარაკა ანძასავით აყუდებულმა კაპრალმა, რომელმაც საჩ-
ქაროდ ჩაურბინა გვერდს რენეს.

— რაო?

შიშით იკითხა ბავარიელმა.

— ბატარეა ჩააჩუმეს!

გულგრილად მიუგო რენემ.

— მესამე ბატალიონი საიერიშოდ მიემართება!

დაუმატა ზიფერიდმა.

— სად ჯანდაბას მიემართება, როცა მტერი არა სჩანს?

— ნუ სჩქარობ, ჩემო პატარავ, მალე დაინახავ!

— აჰ, ღმერთო, მისვლაც რომ აღარ გვაცალეს!

— საით აპირებდით გასეირნებას?

სიცილით შეეკითხა ზიფერიდი.

— აკო საშველად მივიდიოდით!

— ჰი, ჰი, ჰი — გვამშვივე ჩაიხეხეხინა ხუმარამ — ძალიან უკაც-
რავად არიან!

მტრის გამარჯვებულმა არტილერიამ ახლა ნაძენარი გაიხადა
მიზნად: საზეიმო შუშხუნებივით სკდებოდა მის თავზე უთვალავი

გერმანელების ჰაეროპლანს ესვრიან.

ნავთლული. მძიმედ დაჭრილ მეომართა გადმოყვანა.

ნავთლული. დაჭრილ ტყვე ოსმალთა გადმოყვანა.

შრაპნელი; მის საზარელ შუშხუნს უერთდებოდა ტყის ლაწა-ლუწი. იქ ჩასაფრებულმა ცხენოსნებმა ველარ გაუძღეს ლითონის წვიმას, სიჩქარით უტიეს გადმოიარეს მდინარე და მის სანაპიროებზე ატეხილს ხვილიფს შეეფარნენ.

გათენდა. კაცი კაცს გაარჩევდა თოფის სასროლზე მტერმაც თითქოს მიანელა არტილერიის ცეცხლი. მაგრამ წუთით: უეცრად ჰორიზონტზე მკრთალად დაისახა მოძრავი ზოლი, რომელიც თან და თან იზრდებოდა, მსხვილდებოდა და თავბრულდამხვევი სისწრაფით მოილტვოდა წინ. წუთიც და ნაძენარის იქითა მხარეს ნათლად გამოჩნდა მტრის დრაგუნთა ესკადრონები. თითქოს ერთმანეთისთვის გადაუბამთო, მკიდრო რიგებამ იძვროდნენ, მხარ და მხარ, წყობის გაუხრელად: ხნალამოწვილინი, გალური, ძუა-ასხმული ჩაჩქნებით საუცხოოსა და თან საშინელ სურათს წარმოადგენდნენ. მტვერსა და ქვიშას ანიავებდა მათი შეუპოვარი ქროლვა. მოჰქროდნენ და თან მოჰქონდათ ბრძოლის ქარტეხილი: მკვეთრი კიჟინა, იარაღის ჩხარუნნი, მათრახი ტკიცინი, ცხენთა ფტკვენა და ფოლთა თქარათქური...

მათ დასახვედრად მყის ალაპარაკდნენ გერმანელთა ტყვიის-მფრქვეველები, გაბმით ატკრცილდნენ მსროლელთა ბატალიონები; ფრანგთა რაზმები მანც არ შედრკნენ, ქროლვით მოაღწიეს მდინარის პირს და ის-იყო დაეშვნენ გადმოსასვლელად, რომ ხვილიფიდან ელვასავით გამოიჭრნენ ულანები და ფიცხლად შეუტიეს...

— ღმერთო, ღმერთო!
უაზროდ ბლუქუნებს ფერწასული ბავარიელი.
— არა, მისვლაც რომ აღარ გვაცალეს ი ბაყაყიჟამიებმა!
აჯავრებს ზიგფრიდი.
რენე უნებურად ჰკანკალებს. მაგრამ ჩაუბლუჯავს თოფის ლულა და თრთის: იცის, რომ მისი ჯერიც მალე მოვა.

მარჯვნივ, კუბოსავით ვიწრო ხევში, ვოგეზებიდან ჩამომავალს გზაზე წეროს გუნდით გაიბაწრა ფრანგთა ქვეითა ჯარი. ხეცს რომ გამოსცილდა, მცირე რაზმებამ დაიყო, რომელნიც გველური ცოცვითა და მუხლზე ჩოქვით მოუახლოვდნენ გერმანელთა მოწინავე სანგრებს და შეჩერდნენ, მერე ერთბაშად მიწას განერთხნენ და ასტეხეს გაერთიანებული, უწყვეტი სროლა. მათ მოჰყვა მეორე რაზმი, რომელიც გლუნვითვე მოუახლოვდა იმ ადგილს, სადაც მოწინავენი იწვნენ; მაშინ პირველებმა შუა გაყოფით გზა მისცეს, გაატარეს უკანანი და თვითონ მგლური ძუნძულით შემოეხვივნენ საბატარეო მალლობის მისავალს. მათი გამწარებული იერიშის მიზანი არტილერია იყო.

— ტრა, ტა, ტა—ტრა, ტა, ტააა!
ტყვიასავით მოხვდა რენეს ყურს მკრელი ხმა. მან იცნო იგი—კონტრ იერიშის საყვირი.

ბატალიონმა ხიშტის ქეჩო აშალა და მოწყვეტ გაექანა ბატარიას საშველად: ძუნძულით აირბინეს აღმართი, გაივაკეს, სულს ძლივს იბრუნებენ. მირბის რენეც, კისერში სცემს მძიმე პარკი. აი ეგერ: სულ რაღაც ორასი ნაბიჯი-ლაა იქამდე. ტყვიას ზუზუნი გააქვს მის გარშემო, შრაპნელები ნაბუკვილებად იფანტებიან, თოფისწამლისა და ტრუსის სუნი სუნთქვას აძნელებს. სულ ახლოს და ახლოს მოსჩანს ფრანგთა წითელი ქუდები. ყოველი მხრიდან იძვრიან იგი: მარცხნივ, მარჯვნივ, ზევიდან, ქვევიდან, თითქოს მიწის გულიდან ამოსკდნენო. უეცრად მოვარდნილ ნიაღვარივით მოაწყდნენ ბატარიას სადგომს. ყურის გამხვრეტი ტრომპეტი აქეზებს მათს შეუპოვარ სვლას—მათრახის ცემისავით ერეკება მისი მწივანა ხმა ვაალქაჯებულ ზუავეებს სულ წინ და წინ, გორაკის ასაღებად.

მაგრამ ეს რაა? რად შესდგნენ იგინი ასე უეცრად, როდესაც მათი მოწინავენი თითქმის ზარბაზნის ტუჩს ეხებოდნენ?

ნავთლული. მძიმედ დაჭრილ მეომართა საკაცეებით გადატანა.

აჰა, პირველი რიგი, ის, რომელსაც, ის-იყო, ხელი უნდა დაედვა არტილერიისთვის, წუთით შეტორტმანდა და მოთიბულივით ერთბაშად ძირს დაეშვა.

რა მოხდა?
ტყვიისმფრქვეველთა მარჯვედ მიმართულმა ცეცხლმა სწრაფად გაათხელა მოიერიშეთა პირველი წყება. ზუავეები შედრკნენ. მათი იერიში გატყდა. ილტვიან...
— ნუ თუ?

იმეორებს რენე და მირბის; მიექანება შეუფერხებლად. ველარას ხედავს, აღარაფერი ესმის. მის წინ მოსხლეთ ეცემა ვილაც, ფეხებში ებანდება: ეს ხუმარა ზიგფრიდია! ფეხს არიდებს და მირბის. მიაღწიეს. რა საშინელი სანახაობაა: ყუმბარებისგან ახნულს მიწაზე უთავ-ბოლოდ ჰყრია დასახიჩრებული გვამები; ზარბაზნების ნამსხვრევთა შორის მოფანტულა ადამიანისა, თუ ცხოველის ასო-ნაწლავები—ვინ გაარჩიოს, რომელი რომელს ეკუთვნის! აი ლულადაღმეკილ ზარბაზანს უნაგირივით გადასჯდომია ადამიანის მხოლოდ ქვედა ტანი, თავი და მკერდი აღარ აქვს, ცივად მოუწყვეტია. ეგერ, ბორბლის რიქსა და რიქს შუა გოგრასავით გაკვეხებულა კან გადალეჯილი თავის ქალა; აგერ, ცხენი და კაცი ერთმანეთს გადაჰხევიან, მათ თავს დასწოლია ყუმბარების მძიმე ყუთი და გაუსრესია; სასროლად განმზადილი კანონიერი თავით მიუსრესია ზარბაზნის ჯავშანზე, ტინი და ადუღებული სისხლი ერთად შედედებულა და ჩურჩხელასავით დაჰკიდებია ფოლადის ფიცარს. ხოლო ცოტა მოშორებით, სანგრების მოსავალში ხროვად დამდგარა მოიერიშეთა გვამები: ზოგი მიწას გართხულა, ზოგი თითქოს ნებისად წამოწოლილა, ზოგიც უცნაურად მოკრუნხულა, გეგონება, უეცრად მუცელი ასტკივნიანო; რიგი მლოცველივით დაჩოქილა, ხელი აღუპყრია და გაქვავებულა; რიგი თავქვე, რიგი პირაღმა; ფეხი ჰგლინავს გამოზავებულ ნაწლავთა შორის—ყველგან სისხლი, ყველგან სიკვდილი გამეფებულა.

თითქოს ეს ჯოჯოხეთი კიდევ უსრულიაო, პირადებით გრიალებს მტრის უჩინარი არტილერია. დაღუპულ რიგებს ახალ-ახალი რაზმები ენაცვლებიან, ლურჯად ჩაცმულნი, პაიჭებიანი ალბიელი მსროლელნი მავარდნებით ეკვეთნენ გერმანელთა მაშველ ბატალიონს, რომელსაც ზურგს უმაგრებს ტყვიისმფრქვეველთა გახურებული სეტყვა. დადგა საშინელი წუთი, შავი და სიკვდილივით მღუმარე. ხვნეშა-ლა ისმის მეომრებისა. მწყრივები დაიშალნენ, ხელჩართვით, გაფანტულად მიესივნენ ერთმანეთს...

გრძელს დასავლეთ ევროპის ასპარეზზე

ინგლისელების მეტროპოლიის და ახალშენის ჯარის (ინდოელი სიპაები) იერიში გერმანელებზე.

— ღმერთო! ნუ თუ ესენიც?..
 ჰკმინავს ლორენელი და გაცოფებული მიიწევს წინ.
 თავ-ქუდმოგლეჯილი, ხმალ-ამოწვდილი მოარღვევს მტრის დარ-
 კინულ რაზმს ფრანგი ლეიტენანტი. უწვევრ-უწულვაშო, თითქმის ბავ-
 შვი ელვის სისწრაფით იქნევს ბასრ ხმალს. ყურის ძირში თქრია-
 ლით სდის ლეკერტი სისხლი, შავად იღებება მისი ლურჯი საყელო.
 იქნევს და მოიწევს. მარჯვეა ახალგაზდა მკლავი: მარცხნით და მარ-
 ჯვებით ადგილს აცალიერებს. თან და თან უახლოვდება ბატარეას,
 უკან მოსდევნ მხნე ალპიელნი. ცოტაც და... მაგრამ მის შესახვედ-
 რად მიიჭრა ანძასავით აყულებული, თავდარკინული კაპრალი. ცი-
 ლივით აღმართა უზარმაზარი ხმალი და ღრიალებს. მისწვდა. დაუ-
 პირისპირდნენ ერთმანეთს. ხმლები გადაჰკინწლეს...
 — იქ, იქ!..
 — ჰკენის რენე. მის ხიშტს სისხლის კამარა ჩამოსდის, ამხა-
 ნაგებისავე, გერმანელების სისხლი. წინ ელობებიან, არ უშვებენ.
 მკიდრობა, ხიშტს ვეღარ მართავს. გვერდით აწვება ჩალიხულ რი-
 გებს და სოლივით ექედება შიგ...
 — გზა, გზა!..
 სასოწარკვეთით იძახის იგი და ცდილობს მისწვდეს არტილე-
 რისტის ვეებერთელა ხმალს, რომელიც იქვე ჰგდია. ერთი შეტევა
 და... წადილიც აუსრულდა. თოფი ძირს დაანარცხა, ხმალი მოიმარ-
 ჯვა და გაათრებულნი ჩავარდა კაპრალსა და ლეიტენანტს შუა.
 უკანასკნელი შედრკა. გაფითრებულმა თვალი თვალში გაუყარა რე-
 ნეს: საყვედურთან ერთად იქ საშინელი უსასოობაც ჩაისახა; ამ წუ-
 თით ისარგებლა კაპრალმა, მოწყვეტ დასცა ხმალი მტრის ბეჭს და
 კვლავ აღმართა, მაგრამ აღარ დასცალდა: რენეს მიერ მხარ-ილივ
 მოქნეულმა მახვილმა თავგაბობილი დასცა იგი ძირს. მყის ირგვლივ
 შემოტრიალდა, დაჭრილ ლომივით დაიჭუნა და მიეტია გარსმოჯა-
 რებულ გერმანელებს: წამს ნაკალოვარივით მიღწე-მოღწეა იქაურო-
 ბა და გზაც გაიკაფა. დაატანა ხელი დაჭრილ ლეიტენანტს, შეიგდო
 მხარზე და ჯიქურ დაეშვა დაღმართს.
 მირბის და ძლივს მიაქვს თვისი ძვირფასი ტვირთი. ტყვია
 ახლად ნაყარ ფუტკარივით ბზუის მის გარშემო. კვამლსა და მტვერ-
 ში ძლივს იკვლევს გზას, მაგრამ მაინც წინ მიილტვის. არად აგდებს
 ათასგვარ საფრთხეს. ალლო ამოქმედებს, ადამიანის გვირგვინი—ალ-
 ლო: მხარზე ძმა უძივს, თვისი სისხლ-ხორცი—ტურფა ლორენის შვი-
 ლი... რალამ უნდა შეაყენოს?!..
 მირბის და მიაქვს იქ, სადაც ფრიალებს რესპუბლიკის სამფე-
 როვანი დროშა. თან და თან შორდება ქარ-ცეცხლის ფარგალს.
 ყრუდ-ლა მოისმის იერიშის ღრინაცელი. ეჭვ, ნათლად მოსჩანს ფრან-
 გთა პოზიციები. ეშველა, სამშვიდობოს გაიტანა დაჭრილი მოძმე...

მაგრამ ეს რაა? ბეჭის ფრთას თითქო სადგისი გაუცვეს, ხერ-
 ხემლის ძვალს რალაც თბილი დაჰყვა... მირბის, მაგრამ წელს ვეღარ
 იმაგრებს... მუხლი ეკვეთება, თავი უძძიმდება...
 — ღმერთო, ღმერთო!
 უხმოდ იმეორებს და ნელ-ნელა ძირს ეშვება. ცის გუმბათი
 დაბლდება, ჰორიზონტი შავად იბურება. ჩამოსცხა, ჩამოსცხა საშინ-
 ლად. თვალთა უბეებს ძილი ეკიდება, სხეული უცნაურად ეკრუნ-
 ჩება...
 ეგერ კი, ხევის გაღმა, გარკვევით ისმის ნაცნობი საყვირის ხმა,
 გამარჯვების მკვეთრი ტრომპეტი.
 — ოჰ, რა ახლოა!..
 ძლივს ხრიალებს იგი და იბნიდება...
 — საკვირველია—ამბობს ახალგაზდა ექიმი, რომლის ნაცადი
 ხელიც მზრუნველობით სინჯავს დაჭრილ გერმანელს—წინიდან ცრა
 ერთი ჭრილობა არ აქვს! მხოლოდ ზურგში, ბეჭის ფრთის გას-
 წვრივ... ალბად თავისიანებსავე დაუჭრიათ ლალატისათვის!
 — ცოცხალია?
 ეკითხება სანიტარი.
 — თითქმის. თუმცა ჭრილობა ძლიერ სამძიმოა.
 — დაძვრას აიტანს?
 — საეჭვოა. მაგრამ მაინც ვსცადოთ. მოიტა სასუნთქებელი!
 დაჭრილმა ხარბად შეისუნთქა, ოდნავ ამოიგმინა და მარცხენა
 თვალის უბე შეუთამაშდა.
 — ოჰო, კარგია! აბა კიდევ...
 ჩასჩურჩულა დაჩოქილმა ექიმმა და კვლავ მიაყრდნო შუშა.
 დაჭრილის გაყვითლებული ცხვირი ცივმა ოფლმა დასცვარა.
 წუთით გაახილა მიმჭრალი თვალი და, როდესაც შიგ ჩაეხატა მის
 წინ საკაცზე მდებარე ლეიტენანტის ტიპური ფრანგული სახე,
 თათლისფერი თვალეებითა და გალუჩი ქერა წარბებით, თითქოს სი-
 ამე იგრძნო: ტუჩი საღიმოდ განამზადა.
 — ვინა ხარ?
 წყნარად შეეკითხა ექიმი.
 ავადმყოფის გადანაცრულ სახეს საშინელი იერი გადაეკრა: ეტ-
 ყობოდა, თავს ძალას ატანდა, სიკვდილს ეძალებოდა.
 — ლორენ...
 ოდნავ გასაგონი ხმით დაიჩურჩულა მან და სამუდამოდ მი-
 ყუჩდა.

ა. ჭუმბაძე.

